

MARTTI LUTHER

Pyhät iloitsivat luvatus- siemenestä

Sitten lupaus sanoo, ettei hän vain tule hallitsemaan, vaan myös siunamaan. Hän on oleva samalla myös pappi. Ei ole näet kysymys vain kuninkuudesta, vaan myös pappeudesta, ja Kristuksen hyviin tekoihin sisältyy myös papin nimitys ja virka. Sen tähden Daavid Pyhän Hengen valaisemana lisää valan, ei ainoastaan kuninkuuteen, vaan myös pappeuteen: "Herra on vanonnut eikä sitä kadu: 'Sinä olet pappi iankaikkisesti'" jne. Tämä merkitsee sitä, että minun Herrani on istuva Jumalan oikealla puolella. Eikä hän kuitenkaan vain hallitse, vaan myös siunaa.

Tämä verraton tieto oli Daavidilla Kristuksesta, siemenestä, joka oli tuleva hänen heimostansa ja lihostansa, ja hän epäilemättä sai tämän tietoonsa ja ilahtui ihmeellisesti siitä, että hänen osakseen tuli niin kukkuramitoin kirkkautta ja kunniaa muihin kuninkaisiin verrattuna, kun Naatan ilmoitti hänelle lupauksen: "Sinun ruumiisi hedelmän minä asetan sinun valtaistuimellesi" (Ps. 132:11). Siitä hän päätteli, että tämä lupaus kulkeutuu hänen ruumiiseensa ja hänen siemenensä ja että Jumalan Poika on syntyvä hänen siemenestään.

Tämän sanoman hän on ottanut vastaan ilolla kuullessaan Israelin kansassa Aabrahamin suvun tulevan jatku- maan hänen henkilönsä asti niin, että hänen ruumiistaan ja verestään nousisi tämä siemen. Tätä kunniaa hän ei ollut aiemmin tullut edes ajatelleeksi. Eihän Mariakaan voinut toivoa niin korkeaa arvoa, että hänestä olisi tuleva Kristuk- sen äiti.

Hän ajatteli, että Aabrahamin sie- men ole hajallaan eikä varmasti voitu tietää, kehen henkilöön lupaus ohjau- tuisi. Tässä profeetta sitoo sen tiettyyn heimoon ja henkilöön. "Sinun ruumiisi hedelmän", hän sanoo, "minä asetan sinun valtaistuimellesi."

Oli Daavidille mahtava asia, kun hän sai tietää, että hänestä oli syntyvä Jumalan Poika ja kaikkien kansojen siunausta saatiin odottaa hänen lihas- tansa. Ei hän onnitellut vain itseänsä, vaan koko maan piiriä siitä, että lupaus oli toistettu ja ohjattu koskemaan hän- nen ruumistaan, niin ettei enää ollut tarpeen hapuilla eikä epäröidä, miltä taholta olisi odotettavissa Israelin lunastus.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan se- litys 18-24, Hämeenlinna 2005, s. 338-339. Suo- mennos Heikki Koskenniemi. Otsikko toimituk- sen.

Uudistu uskossa muutosten keskellä

Lukion historianopettajani puhui nopeutuvasta muutoksesta. Hän viittasi ammattinsa mukaisesti kansojen elämää koskeviin muutoksiin. Muutos, jonka toteutuminen kauan sitten kesti vuosisadan, saattoi maailmansotien aikana tapahtua muutamassa vuodessa. Ajan kuluessa muutoksen vauhti vain kasvaa. Voimme havaita tämän todeksi maailman tapahtumia seuraamalla. Nopeaa muutosta voimme havaita myös arkipäiväisessä elämässä. Kukapa olisi voinut 50 vuotta sitten kuvitella, millaisia mahdollisuuksia internet ja muut nykyaikaiset tiedonvälityskanavat tuovat.

Nopea muutos vaikuttaa myös hengelliseen elämään. Se näkyy irtautumisena Jumalan käskyistä. Kun vielä muutama vuosikymmen sitten yleisesti pidettiin tärkeänä avioliiton solmimista ennen yhteisen elämän aloittamista, nykyään vain pieni osa avioliittoon menevistä eivät ole asuneet yhdessä ennen vihkimistä. Vuosikymmeniä sitten opetettiin kouluissa raamatunhistoriaa ja uskonnon opetus periaatteessa oli uskoon johdattavaa ja siinä vahvistavaa. Nyt opetuksen lähtökohta varsinkin ylemmillä luokilla on se, että kaikki uskomukset ovat samanarvoisia.

Olisi kuitenkin totuudenvastaista puhua ruusuisista vanhoista hyvistä ajoista ja kuvitella, että silloin kaikki asiat olivat hyvin. Hou-

kutusta syntiin ja raskaitakin lankeemuksia on ollut aina kaikkien käskyjen alueella. Kaikin puolin tunnustuksen mukaisesta uskonnonopetuksesta ei voitane puhua Suomen kouluissa vanhempinakaan aikoina.

Nykyajan laittomuudelle on kuitenkin tyypillistä häpeämättömyys ja kuvitelma turvallisuudesta. Kun kerran Jumalan sanasta irtautuva elämäntapa ei näytä tuottavan välitöntä haittaa, ei se pahaa olisikaan. Tällaisen ajatuksen leviäminen johtaa laittomuuden ihannointiin aina siihen asti, että *“heidän kunnianaan on heidän häpeänsä, ja maallisiin on heidän mielensä.”* (Fil. 3:19) Hyvinvointi, rikkaus ja ihmisten hyväksyntä antavat valheellisen turvallisuudentunteen. Mutta tuollainen tie on hirveä. Se vie seuraajansa iankaikkiseen kadotukseen.

Laittumuuden vaikutuksen keskellä on meidän tunnustettava Jumalan laki oikeaksi. Jumalalla on täysi oikeus antaa myös sivistyneelle hyvinvointiyhteiskunnan ihmiselle käskynsä. Ne eivät muutu aikojen myötä. Ne pakottavat omaan elämäänsä ja hyviin oloihinsa turvanneen tunnustamaan tiensä vääräksi ja itsensä syntiseksi Jumalan edessä.

Eivätkä käskyt koske ainoastaan ulkonaista elämää. Ne paljastavat sydämen saastaisuuden ja syntisyyden Jumalan edessä. Siksi Jumalan lapsen elämään kuuluu päivittäinen synnintunnustus.

Tänäkin aikana on voimassa pysyvä ja horjumaton turva ja lohdutus. Jumalan Poika tuli maailmaan syntisiä pelastamaan. Ei ole sellaista syntiä, jota Kristus ei olisi sovittanut. Kun huomaat, että synti on saanut sinut houkutelluksi, muista, että Kristus on sovittanut synnin. Kun maailma on sinut pettänyt valheellisilla lupauksillaan, muista, että Vapahtajasi on voittanut maailman. Näin saat sielullesi turvan Jumalan sanasta ja voimaa vastustaa syntiä, joka on sinut pettänyt. Saat sen varmuuden, että saat aikanasi muuttaa tästä katoavasta maailmasta iankaikkiseen autuuteen.

Uudistu tällaisessa uskossa. Kilvoittele elämässäsi uskosi mukaan, ei maailman tapoja seuraten vaan Jumalan käskyjen mukaista tietä seuraten. Näin on autuutesi kestäväällä perustalla ja elämäsi voi koitua Jumalan kunniaksi ja lähimmäisen parhaaksi.

Kimmo Närhi

Ketä voi uskoa

*Neljäntenätoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
III vuosikerta. Evankeliumiteksti.*

Niin Jeesus sanoi heille: “Kaiketi aiotte sanoa minulle tämän sananlaskun: ‘Parantaja, paranna itsesi’; ‘tee täälläkin, kotikaupungissasi, niitä suuria tekoja, joita olemme kuulleet tapahtuneen Kapernaumissa.’” Ja hän sanoi: “Totisesti minä sanon teille: ei kukaan profeetta ole otollinen kotikaupungissaan. Minä sanon teille totuudessa: monta leskeä oli Eliaan aikana Israelissa, kun taivas oli suljettuna kolme vuotta ja kuusi kuukautta ja suuri nälkä tuli kaikkeen maahan, eikä Elias lähetetty kenenkään tykö heistä, vaan ainoastaan leskivaimon tykö Siidonin-maan Sareptaan. Ja monta pitalista miestä oli Israelissa profeetta Elisan aikana, eikä kukaan heistä tullut puhdistetuksi, vaan ainoastaan Naiman, syyrialainen.” Tämän kuullessaan kaikki, jotka olivat synagoogassa, tulivat kiukkua täyteen ja nousivat ja ajoivat hänet ulos kaupungista ja veivät hänet sen vuoren jyrkänteelle asti, jolle heidän kaupunkinsa oli rakennettu, syöstäkseen hänet alas. Mutta hän lähti pois käyden heidän keskitsensä. Luuk. 4:23–30.

Oppeja ja julistajia on monenlaisia. Keitä uskoa, on tärkeä kysymys. Niillä ihmisillä, joille autuuden asia ei ole kirkastunut, on omat perusteensa päätellä, keitä he uskovat. Jumalan lapsilla on taas aivan toisenlaiset perusteet.

1. Meidän ei tule pahentua Kirkon vainonalaisuuteen

Uskosta osattomien ihmisten sananjulistajille antama arvostus lepää ajallisten arvojen varassa. Heillä oppiarvot ja korkea asema ylittävät arvovallassa Pyhän Raamatun. Elialla ja Elisalla ei ollut arvovaltaa kuninkaiden ja papiston edessä. Heitä ei kuunneltu, ja he joutuivat kärsimään vainoa. Kristusta ei otettu vastaan omassa kotisynagogassaan, vaan hänet ajettiin sieltä pois, vietiin kaupungin ulkopuolelle jyrkänteelle ja aiottiin syöstä hänet siitä alas. Se merkitsi Jeesukselle kirkosta ja yhteiskunnasta erottamista ja tappotuomiota Nasaretissa.

Jeesuksen kuoleman aika ei kuitenkaan ollut vielä tullut, ja niin hän käveli pois heidän keskeltänsä heidän voimatta sitä estää. Jeesus ei voinut paljon toimia Nasaretissa, vaan hän opetti ympäristössä kulkien kylästä kylään. Niin Jeesus siirtyi asumaan Kapernaumiin Pietarin kotiin (Mark. 9:33).

Jeesusta ei arvostettu hänen kotikaupungissaan. Hänellä ei ollut ulkoisia arvovallan merkkejä. Tosin hän oli kuninkaallista sukua, mitä ei ehkä siellä kuitenkaan tiedetty, ja jos tiedettiin, sille ei painoa pantu, koska kauan sitten asemansa menet-

täneellä ja köyhtyneellä kuningas-suvulla ei ollut merkitystä ihmisten mielessä.

Kun neitsyt Maria vei viestin sukulaiselleen Elisabetille Messiaan tulosta maailmaan, hän sanoi Pyhässä Hengessä: “Hän on osoittanut voimansa käsivarrellaan; hän on hajottanut ne, joilla oli ylpeät ajatukset sydämesään. Hän on kukistanut valtiaat valtaistuimilta ja korottanut alhaiset.” (Luuk. 1:51–52). Tämä on aina ollut Jumalan tapa hallita Kirkkoansa. Sen, joka ei mitään ole ihmisten silmissä, hän valitsee palvelukseensa. Niin hän valitsi Jeesuksen, köyhän puusepän (Mark. 6:3) Nasaretista. Jeesus oli opetellut isänsä ammatin. Hän ei ollut kasvanut joutilaisuuteen, vaan osoitautui tässäkin asiassa lain alaiseksi ja sen täyttäjäksi.

Vaikka Jeesus Jumalan Poikana oli Isän vertainen, niin hän ihmisenä oli Isää alempi ja toisiin ihmisiin verrattuna alhainen, sellainen, jota ihmiset eivät pitäneet minään (Jes. 53:3). Kuitenkin hän oli ihmiskunnan lunastaja, jonka Jumala asetti Daavidin valtaistuimelle ja korotti oikealle puolelleen yhtäläiseen kunniaan kanssaan.

Jeesuksen toiminta, opetus ja rakkaudenteot, saivat kuitenkin aikaan liikettä kansassa, ja sen tähden juutalaisten täytyi ottaa se huomioon. Niinpä he laskeskelivät: “Jos annamme hänen näin olla, niin kaikki uskovat häneen, ja roomalaiset tulevat ja ottavat meiltä sekä maan että kansan” (Joh. 11:48). Pääasiana heillä oli isänmaan tulevaisuus ja heidän oma kohtalonsa. Oikea järjestys olisi se, että isänmaa, Jumalan suuri ajallinen lahja, palvelee Jumalan

kaitselmuksen alla Kristuksen Kirkon asiaa. Sanoohan Raamattu: “Mutta me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut” (Room. 8:28). Pyhien enkeleittensä välityksellä Jumala johdattaa kaikkea sitä varten. Heistä on kirjoitettu: “Eivätkö he kaikki ole palvelevia henkiä, palvelukseen lähetettyjä niitä varten, jotka saavat autuuden periiä?” (Hebr. 1:14.)

Tekstissämme Jeesus haluaa opettaa meille, ettei meidän pidä pahentua siihen, ettei häntä arvosteta maailmassa. Meidän ei tule loukkaantua myöskään siihen, että Kristuksen Kirkko on maailman silmissä halveksittu eikä sen uskollisia palvelijoita kuunnella. Silti heidän todistuksensa löytää tiensä monien sydämiin.

Maailma tosin voi arvostaa omista vaikuttimistaan käsin Jumalan miehiä, joiden kuolemasta on kulunut pitkä aika. Arvostivathan Jeesuksen ajan juutalaiset Eliaa ja Elisaa sekä monia muita, kuten Aabrahamia ja Moosetta. Heidän päänsä päällä oli historian sädekehä. He olivat kansallisia sankareita, joiden usko ei kuitenkaan kelvannut ja joiden usko ymmärrettiin väärin. Niin nytkin ihmiset arvostavat ulkonaista kirkkoinstituutiota, kun sillä on pitkä, lihaan perustuva jatkumo vanhan kirkon kanssa. Tämä arvostus ei kuitenkaan estä poikkeamasta apostolien opista ja sen mukaisesta käytännöstä ja mukautumasta maailman vaatimiin uudistuksiin. Kun kirkko ymmärretään ulkonaisena jatkumona ja vaaditaan kirkon ykseyden vaalimista,

ei ole ihme, että sen pitäisi tapahtua Kristuksen Kirkon opista luopumalla sekä itse asiassa irtautumalla ja eroamalla Kristuksen Kirkosta.

Jeesus haluaa sanoa meille: “Älkää tätä ihmetelkö! Ottakaa te toinen asenne, uskon mukainen suhtautumistapa.” Rikkaus ja valta eivät tuo teille syntien anteeksiantamusta ja iankaikista elämää. Te tarvitsette syntisten ystävän. Jumalan ihmeellisiin teihin kuuluu, että hän kuljettaa omansa alhaista tietä ja sallii heille paljon koettelemuksia elämään. On kuin Jumalan omat olisivat Jumalan hylkäämiä, mutta evankeliumin vastustajat Jumalan hemmottelemia ja rakastamia. Älkää antako tämän pettää itseänne.

Joidenkin harvojen uskollisten Jumala antaa nousta korkeaan asemaan, mutta enimmäkseen on niin kuin Raamattu sanoo: “Sillä katsokaa, veljet, omaa kutsumistanne: ei ole monta ihmillisesti viisasta, ei monta mahtavaa, ei monta jalosukuista, vaan sen, mikä on hulluutta maailmalle, sen Jumala valitsi saattaaksensa viisaat häpeään, ja sen, mikä on heikko maailmassa, sen Jumala valitsi saattaaksensa sen, mikä väkevää on, häpeään, ja sen, mikä maailmassa on halpasukuista ja halveksittua, sen Jumala valitsi, sen, joka ei mitään ole, tehdäksensä mitättömäksi sen, joka jotakin on, ettei mikään liha voisi kerskata Jumalan edessä” (1 Kor. 1:26-29).

Maailman suhtautumistavasta huolimatta ristiinnaulittu Kristus ja hänen evankeliuminsa on se Jumalan viisaus, jonka varassa meidän pelastuksemme

lepää. Sen tunteminen olkoon arvosaan Jumalan seurakunnan keskellä.

2. Meidän tulee seurata niitä, joilla on oikea kutsumus ja puhdas sana

Profeetat saivat kutsunsa suoraan Jumalalta, ja vahvistivat sen usein ihmeillä. He eivät esiintyneet omasta päähänpistostaan, vaan heillä oli Jumalalta saatu tehtävä ja käsky julistaa Jumalan sana. Jeesus oli taivaallisen Isän lähettämä. Hän oli Vapahtaja, profeetta ja opettaja. Hänkin vahvisti saamansa kutsun ihmeillä. Nasaretissäkin niistä tiedettiin, vaikka Jeesus ei siellä voinut tehdä kovin paljon ihmetekoja heidän vastustuksensa tähden. Hän sanoi: “Jos minä en tee Isäni tekoja, älkää uskoko minua. Mutta jos minä niitä teen, niin, vaikka ette uskoisikaan minua, uskokaa minun tekojani, että tulisitte tuntemaan ja ymmärtäisitte Isän olevan minussa ja minun olevan Isässä.” (Joh. 10:37–38.) Hän sanoi kutsumuksestaan: “Ne teot, jotka minä teen, todistavat minusta, että Isä on minut lähettänyt” (Joh. 5:36).

Nykyisin Jumala ei kutsu saarnavirkaan välittömästi. Enää ei nouse profeettoja, jotka ihmeillä vahvistaisivat kutsumuksensa. Mistä sen tiedämme? Siitä, että usko on pyhille kerta kaikkiaan annettu, kuten Juuda sanoo (Juuda 3). Tiedämme sen siitä, että Raamatun mukaan nyt on “viimeinen aika” (1 Joh. 2:18) eikä uutta ilmoitusta ja uutta aikakautta tule. Uusi liitto pysyy vahvana tuomiopäivään asti. Tiedämme sen siitä, että Kristuksen seurakunta on apostolien perustuksella (Ef. 2:20) kulmakivenä itse Herra Kristus eikä muuta perustusta voi sille

panna (1 Kor. 3:11). Utta Messiasta ja uusia apostoleja ei voi tulla. Tämä on Pyhän Raamatun selvä todistus. Kun näistä pidät kiinni, silloin et joudu väärin ihmeiden pettämäksi, kun niiden valheellisuus ei ole aina niin helposti havaittavissa.

Jumala kutsuu paimenet nykyisin seurakunnan välityksellä. Uskonpuhdistajamme Martti Luther kehoittaaakin ensimmäiseksi, kun kaikenlaisia saarnaajia esiintyy, kysymään saarnaajan kutsua. Jos hänellä ei ole sitä esittää, siitä jo tietää, ettei hänen toimintansa ole Jumalasta. Jeesus opettaa kutsun välttämättömyydestä puhuesaan pedoista, jotka eivät tule ovesta lammastarhaan, vaan nousevat sinne yli muurin. He ovat petoja, jotka tulevat raateleman laumaa.

Kutsu ei ole kuitenkaan ainoa asia, mihin tulee kiinnittää huomiota. On tarkettava opetusta. Voihan olla, että jollakulla on aivan oikea kutsu, mutta hänen oppinsa on pielessä. Fariseuksetkin istuivat Mooseksen istuimella,

kuitenkin heidän oppiaan piti varoa ja kavahtaa (Matt. 16:6, 11–12). Lampaan tulee lampaankorvallaan tarkata kuulemaansa ja erottaa Jeesuksen ääni muista äänistä. Jeesus sanoo: “Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua... mutta vierasta ne eivät seuraa, vaan pakenevat häntä” (Joh. 10:27,5).

Profeetat julistivat sen sanan, minä saivat Jumalalta. He kumosivat valheprofeettojen opetuksen ja ohjasivat palvelemaan oikeata Jumalaa. Naiman, joka oli syyrialainen epäjumalanpalvelija, tuli profeetta Elisän julistuksesta ja toiminnasta tuntemaan oikean Israelin Jumalan. Hän sanoi: “Katso, nyt minä tiedän, ettei Jumalaa ole missään muualla maan päällä kuin Israelissa” (2 Kun. 5:15). Jeesus varoitti turhasta, ihmistekoisesta jumalanpalveluksesta. Jumalan miehet ovat aina käyneet rajaa oikean ja väärän opin välillä. He ovat kääntäneet sydämiä todelliseen Jumalan tuntemiseen ja tuominneet omatekoisen opin. Oikea Jumalan sana vie Kristuksen tuntemiseen. Se johdattaa elämään armosta ja suuntaamaan katseen taivaallisiin.

Huomaamme, että meidän tulee seurata niiden julistusta, joilla on oikea Jumalan sana ja jotka Jumala on asettanut meille paimeniksi. Näin tehdessämme kiinnitämme uskon katsemme ristiinnaulittuun Kristukseen ja hänen sanaansa. Kristuksessa näet meillä on syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä. Hän on vahva toivomme ja luja turvamme.

Markku Särelä. Virret VK 1938: 531:1,6-8; 112; 425:1,4-6; 334; 344.

Katoavaisista ja katoamattomista

Mitä tarkoittavat Raamatun sanat: *“Aika on lyhyt; olkoot tästedes nekin, joilla on vaimot, niinkuin ei heillä niitä olisikaan, ja ne, jotka itkevät, niinkuin eivät itkisi, ja ne, jotka iloitsevat, niinkuin eivät iloitsisi, ja ne, jotka ostavat, niinkuin eivät saisi omanansa pitää, ja ne, jotka tätä maailmaa hyödyksensä käyttävät, niinkuin eivät sitä käyttäisi; sillä tämän maailman muoto on katoamassa.”* (1 Kor. 7:29-31)?

Joskus saattaa vaikuttaa siltä, että Raamattu puhuisi ristiriitaisesti. Apostoli Paavali tässä kehottaa aviomiehiä olemaan niin kuin heillä ei vaimoja olisikaan. Toisaalla hän kehottaa heitä rakastamaan vaimoaan niin kuin Kristus rakasti seurakuntaa ja antoi henkensä sen edestä (Ef. 5:25). Apostoli kehottaa tässä niitä, jotka ostavat, olemaan ikään kuin heillä ei ostamiaan tavaroita olisikaan. Toisaalla hän kehottaa tekemään työtä, jotta voisi hankkia itselleen elannon (2 Tess. 3:12).

Raamattu ei puhu itseään vastaan. Ratkaisevaa sen oikeaksi ymmärtämiseksi on, että tarkastelemme, missä tarkoituksessa kukin ohje on annettu. Tekstimme kannalta avainasia on katoavaisien ja katoamattomien asioiden ero.

Kiinnitä sydämesi iankaikkisiin asioihin

Apostoli sanoo, että aika on lyhyt. Tässä hän muistuttaa siitä, että tämä maailma kulkee kohtia loppuaan. Samaa asiaa meille muistuttavat myös kirkkovuoden päätyminen ja sen lopulla esillä olevat Jumalan sanan kohdat maailmanlopun ennusmerkeistä ja viimeisestä tuomiosta. Myös ihmisen elämän lyhyys muistuttaa siitä, ettemme saa etsiä turvaa katoavaisista asioista.

Uskovan sydämen tulee riippua kiinni iankaikkisissa asioissa. Näitä ovat iankaikkinen elämä ja muuttumaton Jumalan sana, joka ilmoittaa meille tien autuuteen. Koko elämämme tärkein asia on Jeesuksen Kristuksen tunteminen ja iankaikkisen elämän periminen. Sen sijaan kaikkeen maalliseen, rakkaimpiinkin asioihin täällä, kuuluu leima “katoavainen” ja “tästä on luovuttava”.

Kun iankaikkiset asiat ovat tärkeimmät, varomme kiinnittymästä maallisiin. Hyvilläkin maallisilla asioilla on vaarallinen puolensa. Työ, omaisuus, rakkaus, jopa avioliitto ja perhe-elämä voivat tulla sydämelle

niin tärkeiksi, että ne ohittavat Jumalan sanan. Silloin ovat asiat onnettomasti. Hyvät ja tässä elämässä tärkeät asiat tulevat silloin uskolle vaarallisiksi. Käy niin kuin niille kutsutuille, jotka vetosivat maallisiin asioihin eivätkä tulleet Jumalan valtakuntaan (Luuk. 14:18-20). Nuo asiat eivät itsessään ole väärin. Mutta silloin, kun ne estävät Jumalan sanan kuulemisen, on ihminen itse kääntänyt hyvät asiat uskonsa esteeksi.

Maalliset asiat voivat kietoa sala-kavalasti. Jos esimerkiksi raha-asioissa liittoudutaan epäuskoisten ihmisten kanssa, voi uskova joutua painostuksen kohteeksi. Jos rahallinen tai muu maallinen etu näyttää olevan ristiriidassa Jumalan sanan kuulemisen ja kristillisen elämän kanssa, voi paine hylätä Jumalan sana tulla kovaksi. Apostoli oli suureksi surukseen nähnyt uskossa olleiden lankeamia siitä syystä, että he olivat rakastuneet tähän maailmaan (esim. 2 Tim. 4:10). Raamattu varoittaa voimakkaasti maailman rakkaudesta, sillä se voi kietoa ihmisen katoavien aarteiden ja ihmisten mielipiteiden orjaksi. Katoavan maailman sijasta sydämemme tulee elää Vapahtajan armosta iankaikkisen elämän varmassa toivossa.

Käytä katoavia aarteita Jumalan valtakunnan hyväksi

Sydämen kiinnittäminen iankaikkisiin asioihin ei tarkoita maallisten asioiden hylkäämistä. Se olisikin väärin. Historia tuntee onnettomia tapauksia, kun jotkut ovat hylänneet maallisia

velvollisuuksiaan ja luulleet siten odottavansa oikein Vapahtajan paluuta. Tällaista oli jo apostolisena aikana, ja apostoli Paavali varoitti siitä ankarasti: *“Jo silloin, kun olimme teidän tykönänne, me sääsimme teille, että kuka ei tahdo työtä tehdä, ei hänen syömänkään pidä. Sillä me olemme kuulleet, että muutamat teidän keskuudessaanne vaeltavat kurittomasti, eivätkä tee työtä, vaan puuhailevat sellaisessa, mikä ei heille kuulu.”* (2 Tim. 3:11,12)

Työnteko, palkka, omaisuus, avioliitto ja muut maalliset asiat kuuluvat ihmisten elämään tämän maailman loppuun saakka. Koti on paikka, jossa voimme antaa ja saada uhrautuvaa rakkautta. Työllä voimme palvella toisia ihmisiä. Saadulla palkalla elätämme perhettä, huolehdimme vanhemmistamme ja tuemme Jumalan valtakunnan työtä. Tällöin käytämme katoavia aarteita oikein. Näin toteutuu myös tekstimme sana. Käytämme maallisia asioita tietoisina siitä, ettemme saa pitää niitä ominamme. Ne ovat tätä elämää ja aikaa varten. Saamme iloita niistä, mutta suurin ilomme on evankeliumin sana ja iankaikkinen elämä.

Tekstimme, joka ensiksi saattoi tuntua vaikealta, ei lopulta olekaan vaikea. Se muistuttaa maallisen katoavaisuudesta ja varoittaa turvaamasta siihen. Se osoittaa, että maalliset asiat ovat tärkeitä oikealla paikallaan, nimitäin tämän elämän ajaksi ja Jumalan valtakunnan hyväksi käytettyinä. Näin annamme uskossa kaiken kunnian Jumalalle ja tahdomme elämällämme, joskin vajavaisesti, palvella häntä.

Kimmo Närhi

Vanhurskauttamisesta

Franz Pieper

Oppi vanhurskauttamisesta on mitä likeisimmin yhteydessä oppiin kääntymyksestä. Samalla kun taistelemme opissa kääntymyksestä sen puolesta, että pelastus on yksin armosta, taistelemme sen puolesta luonnollisesti myös opissa vanhurskauttamisesta. Kun Erasmus ryhtyi julkisesti taistelemaan Lutheria vastaan väittäen, että ihmisen vapaa tahto kykenisi hengellisissä asioissa johonkin, vaikkakin vain vähään, Luther tunnusti vastauksessaan: “Olet kuristanut minua kurkusta.” Sillä Luther halusi sanoa: “Jos Erasmus on oikeassa väitteessään ihmisen myötävaikutuksesta kääntymiseensä, silloin minun oppini kaatuu, jolla vastustan paavikuntaa. Silloin nimittäin luhistuu oppi siitä, että ihminen tulee vanhurskaaksi ja pelastuu yksin armosta Kristuksen tähden, se on, yksinomaan uskon kautta ja ilman tekoja.” Niin asia on. Vapaan tahdon suojelijat ovat armon vihollisia. Kaikenlainen synergismi iskee vanhurskauttamisen opinkohtaan. Jos kääntymys tai usko ei riipu yksistään Jumalan armosta; jos usko ei ole yksin armon vaikutusta, vaan myös ih-

misen tahdon tuote, silloin ihminen ei enää tule vanhurskaaksi armosta Kristuksen tähden, siinäkään tapauksessa, että ulkonaisesti pidetään kiinni ilmaisuista “uskon kautta” tai myös “yksin uskon kautta”. Se ei ole silloin enää se usko, jonka pyhä apostoli vanhurskauttamisesta puheen ollen asettaa ihmistekojen vastakohtaksi kirjoittaessaan: “Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan yksin uskon kautta, ilman lain tekoja” [Room. 3:28] ja: “Sen tähden vanhurskauden täytyy tulla uskosta, että se olisi armosta” [Room. 4:16, Lutherin käännöksen mukaan], vaan semipelagiolaisten ja synergistien usko on osaksi ihmisteko ja heidän oppinsa uskosta vanhurskauttamisesta on tosi asiassa vanhurskauttaminen teoista. Niin synergismi olemuksensa puolesta on sen opinkohdan kieltämistä, että ihminen tulee vanhurskaaksi ja pelastuu yksin armosta. Niinpä se oikeauskoisuuden asu, johon synergismi yrittää kääriytyä käyttämällä yksittäisiä oikeauskoisia ilmaisuja, niin tehdessään riisuu itsensä ja paljastuu alastomuutensa häpeässä kaikkien näkevien edessä. Samat ihmiset näet, jotka tietyissä tilan-

teissa kovin kerskuvat suullaan “yksin uskosta” -periaatteesta, sanovat toisen kerran avoimesti: ihmisen pelastus riippuu viime kädessä hänen omasta vapaasta ratkaisustaan, tai: pelastus ei riipu yksin Jumalan armosta, tai: usko vanhurskauttamiseen on käsitettävä ihmisen vapaaksi omaksi teoksi. Jos siis haluamme pitää kiinni kristillisen uskon pääopinkohdasta, siitä opinkohdasta, jolla kristillinen usko eroaa kaikista pakanallisista uskonnoista ja kaikista niin sanotuista kristillisistä uskonnoista, nimittäin vanhurskaut-

tamisopista, siitä opista, että ihminen pelastuu armosta Kristuksen tähden uskon kautta, niin meidän täytyy pysyä erillämme kaikesta synergismistä. Taistelumme kiistassa, joka koski kääntymystä ja armovalintaa, koski oppia vanhurskauttamisesta. Jos ulkonaisen rauhan säilyttämiseksi olisimme antaneet keskuudessamme jotakin sijaa esiin nousseelle synergismille, olisimme lakanneet olemasta uskonpuhdistuksen kirkko.

Teoksesta Unsere Stellung in Lehre und Praxis, St. Louis 1896. Suomennos MS.

Nikodeemus tunnusti uskonsa hautaamalla Jeesuksen

Olemme puhuneet aamuhartauksissa Nikodeemuksesta. Hän tuli ensin yöllä Jeesuksen luokse ja kysyi taivaaseen pääsemisestä. Silloin hän sai kuulla sanat, jotka varmaan sinäkin muistat: *“Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen usko, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.”* (Joh. 3:16) Nikodemus myös osoitti uskonsa siinä, että hän puolusti Jeesusta valheellisia syytöksiä vastaan. Näin hän osoitti, ettei hän hyväksynyt Jeesuksen vihollisten moitteita ja opetti meillekin, kuinka tärkeää on pitäytyä totuudessa ja varoa väärän todistuksen antamista.

Nikodeemus ei kuulunut Jeesuksen kahdentoista opetuslapsen joukkoon. Kuitenkin hän seurasi tarkoin, mitä Jeesukselle tapahtui ja mitä hän opetti. Kun hän näin teki, hän myös väistämättä tuli tunnustamaan uskonsa. Usko Vapahtajaan on sellainen asia, joka ei voi pysyä piilossa. Tällä kerralla tarkastelemme, kuinka Nikodemus antoi todistuksen uskostaan Jeesuksen kuoleman jälkeen.

Jeesus oli kuollut. Jeesuksen opetuslapset olivat paenneet. Pietari oli kieltänyt Jeesuksen. Tuolloin oli vaarallista tunnustaa uskoa Jeesukseen. Epäuskoiset juutalaiset eivät vainonneet ainoastaan Jeesusta vaan myös kaikkia häneen uskovia. Oli kuitenkin

yksi asia, joka vielä piti tehdä. Se oli Jeesuksen hautaaminen. Raamatun ennustuksen mukaan Vapahtaja tuli *“riikkaan työ kuoltuansa”* (Jes. 53:9). Hänen vastustajansa olisivat vain heittäneet hänen ruumiinsa joukkohautaan, mutta niin ei voinut tapahtua. Jeesus haudattiin kauniisti. Tässä asiassa Nikodeemus oli mukana.

Raamattu kertoo, kuinka Nikodeemus yhdessä Joosef arimatialaisen kanssa hautasi Jeesuksen. Tuo teko oli jalo uskontunnustus. He tiesivät ja uskoivat, että heidän Herransa oli antanut henkensä heidänkin edestään. He tunnustivat ensinnäkin syntinsä. He tarvitsivat Jeesusta, koska eivät voineet kestää Jumalan tuomiolla ilman Vapahtajaa. He tunnustivat myös uskonsa siihen, että Jeesus on heidän Vapahtajansa. He luottivat siihen, että vaikka ihmiset tekisivätkin heille pahaan tai jopa tappavat heidät, he perivät iankaikkisen elämän Jeesuksen tähden.

Sinullakin voi olla niin sanottuja tiukkoja paikkoja, joissa tulee tunnustaa uskoa. Voi olla, että jotkut puheillaan pilkkaavat Jeesusta niin kuin monet tekivät Nikodeemuksen aikana. Jo se, ettet yhdy pilkkapuheisiin, on hyvä todistus. Voit myös sanoa, ettei tuollaisia pidä puhua ja että sinä uskot Vapahtajaan. Me olemme luonteiltamme erilaisia. Jollekin on luontevaa tunnustaa sanoilla Vapahtajaa, toinen on hiljai-

sempi ja puhuu uskostaan helpommin vain kahden kesken luotettavan ystävän kanssa. Kummankinlainen todistus on arvokasta.

Jossakin arkipäivän tilanteessa voi myös tulla tilaisuus todistaa Jeesuksesta. Voi olla, että jokin joukko puhuu pahaa opettajasta tai houkuttelee varastamaan toisen omaa. Voit huomata, että tuollainen houkuttelee sinuakin ja olet vaarassa mennä mukaan pahaan tekkoon. Ensimmäinen asia on silloin, että tunnustat ajatuksenkin pahasta teosta synniksi Jumalan edessä ja turvaat siihen, että Jeesus on antanut anteeksi tämänkin synnin. Omalla esimerkilläsi

voit sitten osoittaa toisille, mikä on oikein ja näin olla hyödyksi heille.

Nikodeemus on siis monessa mielessä hyvä esimerkki. Hän kuuli Jeesuksen sanaa ja uskoi, että Jeesus oli tullut hänenkin Vapahtajakseen. Nikodeemuksen usko myös näkyi. Hän puolusti oikeutta ja palveli Jeesusta hautaamalla hänet. Toimi sinäkin tämän esikuvan mukaan. Puolusta Jumalan sanan totuutta ja kerro Vapahtajasta myös toisille.

Kimmo Närhi (aamuhartaus lasten raamattuleirillä 15.6.2007, täydennetty 18.9.2007)

Kristitty ja seurakunta 8

Taloudellinen tukeminen

Kristillinen seurakunta elää Jumalan armosta. Se on ilmaista. Jumala kutsuu ihmisiä profeetta Jesajan kautta: *“Kuulkaa, kaikki janoavaiset, tulkaa veden ääreen. Tekin, joilla ei ole rahaa, tulkaa, ostakaa ja syökää; tulkaa, ostakaa ilman rahatta, ilman hinnatta viiniä ja maitoa.”* (Jes. 55:1)

Jumalan lapsena oleminen ja tivaaseen pääseminen eivät vaadi rahaa eivätkä mitään muutakaan meidän puoleltamme. Evankeliumi on myös saarnattava tällä tavalla ilmaisena.

Kuitenkin evankeliumin levityskanavat tarvitsevat rahaa. Tarvitaan kokoontumistiloja, lehtien ja kirjojen painamista, matkustamista, työntekijöiden palkkaamista sekä tarvikkeita näitä asioita varten. Tästä syystä evankeliumin levittäminen ja seurakunnan toiminnan ylläpitäminen tarvitsevat rahaa.

Uskovien vastuulla

Seurakunnan toimintaan tarvittavien varojen saaminen on uskovien vastuulla. Tämä asia on toisaalta itsestään selvä. Eihän voida odottaa, että epäuskoinen maailma tai toisten uskontojen edustajat tukisivat evankeliumin levittämistä. Kuitenkin Suomen ja Pohjoismaiden oloissa tämäkin asia on syytä erityisesti sanoa. Onhan maassamme

pitkä valtiokirkollisuuden historia. Siihen liittyy sekin, että nykyinen kansankirkko saa yhteisöveron tuloja myös sellaisilta, jotka eivät edes periaatteessa tunnusta kansankirkon mukaista uskoa.

Seurakunnan jäsenten on syytä ymmärtää se tosiasia, että varat seurakunnan toimintaan ja lähetystyöhön tulevat jäseniltä, siis meiltä itse kultakin. Tämä tuo mukanaan velvoituksen. Meidän asiamme on huolehtia seurakunnan tarpeista.

Toisaalta seurakunnan taloudellinen itsenäisyys myös suojelee. Kun seurakunta ei saa varoja sellaisilta tahoilta, jotka eivät yhdy sen tunnustukseen, se ei joudu toishenkisen vaikutuksen alle. Viime aikoina on julkisuudessa ollut puhetta, pitäisikö valtiovallan tukea taloudellisesti kaikkia uskonnollisia yhdyskuntia jäsenmäärään perustuvalla summalla. Tällaista velvoitetta valtiovallalla ei ole, eikä seurakuntiemme asia siis ole sellaista vaatia. Asia on näin siitä huolimatta, että olemme kiitollisia esivallan olemassaolosta ja tahdomme kunnioittaa sen lainsäädäntöä. Kun painotamme seurakuntien taloudellista itsenäisyyttä valtioon nähden, teemme sen esivaltaa kunnioittaen ja samalla teroitamme maallisen ja hengellisen hallintavallan eroa.

Sen mukaan kuin hänen sydämensä vaatii

Kuinka paljon sitten seurakuntaa tulisi rahallisesti tukea? Vanhassa liitossa oli käytössä kymmenykset. Israelilaiset antoivat kymmenesosan maan kasvusta, kauppavoitosta ja sota-saaliista. Kymmenysten avulla pidettiin huolta köyhistä ja seurakunnan tarpeista. Profetta Malakian kirjassa on kehoitus tuoda täydet kymmenykset Herralle ja lupaus siitä, että näin tehtäessä Jumala siunaa kansaa runsaasti: *“Tuokaa täydet kymmenykset varastuhuoneeseen, että minun huoneessani olisi ravintoa, ja siten koetelkaa minua, sanoo Herra Sebaot: totisesti minä avaan teille taivaan akkunat ja vuodatan teille siunausta ylenpalttisesti.”* (Mal. 3:10)

Uudessa liitossa ei ole määräästä taloudellisen tuen määrästä. Seurakunnan toiminnan tukeminen on seurausta siitä, että uskova omistaa syntien anteeksiantamuksen ja iloitsee siitä. Apostoli Paavali sanoi: *“Antakoon kukin, niinkuin hänen sydämensä vaatii, ei surkeillen eikä pakosta; sillä iloista antajaa Jumala rakastaa.”* (2 Kor. 9:7) Tässä on kysymys Jerusalemin seurakunnan auttamisesta sen vaikeassa tilanteessa. Periaate sopii kuitenkin kaikkeen seurakunnan toiminnan ja lähetystyön tukemiseen.

Säännöllisesti

Seurakunnan säännöllinen tukeminen on tärkeä asia sekä uskovan ihmisen että seurakunnan toiminnan kannalta. Elämme uskovina Jumalan edes-

sä joka päivä. Siksi meidän on myös etsittävä uskon hedelmiä ja hyviä tekoja jatkuvasti. Näin seurakunnan säännöllinen tukeminen auttaa meitä toimimaan oikein. Nykyään monet ihmiset ajattelevat tulojaan ja menojaan kuukausittain, koska palkat ja muut tulot useimmiten saadaan siihen tahtiin. Samoin monet säännölliset laskut tulevat yhden tai useamman kuukauden välein. On siis käytännössä hyvä ottaa kuukausittaisessa suunnittelussa huomioon seurakunnan hyväksi annettava summa. Myös apostoli Paavali ohjasi seurakuntalaisia säännöllisyyteen, kun kerättiin lahjoitusta Jerusalemin seurakunnalle: *“Kunkin viikon ensimmäisenä päivänä pankoon jokainen teistä kotonaan jotakin talteen, säästäen menestymisensä mukaan, ettei keräyksiä tehtäisi vasta minun tultuani.”* (1 Kor. 16:2)

Myös seurakunnan kannalta on hyödyksi, että se saa tuloja säännöllisesti. Näin voidaan arvioida käytettävissä olevien varojen suuruutta ja suunnitella toimintaa sen mukaisesti. Erityisen tärkeää tulojen säännöllisyys oli seurakuntiemme syntyvaiheissa. Vanhemmat jäsenemme voivat muistaa, kuinka tuolloin useat seurakunnan jäsenet ilmoittivat, kuinka paljon he voivat tiettyä ajanjaksona tukea seurakuntaa. Näin voitiin suunnitella pastorin palkkaamista, tilojen vuokraamista ja erilaisten hankintojen tekemistä. Nyt, kun elämme vakiintuneemmissa oloissa, on tulojen säännöllisyys edelleenkin tärkeää. Myös tukemiemme ul-

komaisten seurakuntien kannalta on suureksi hyödyksi, että ne tietävät, kuinka paljon tukea tietynä aikana on odotettavissa.

Pakosta vai vapaaehtoisesti?

Yllä olevasta jo näemme, että pakko ei sovellu seurakunnan taloudelliseen tukemiseen. Sen sitominen ikään kuin valtiollisen verotuksen jatkeeksi on täysin asian luonteen vastaista. Vaikka uskonnollisilla yhdyskunnilla on oikeus kerätä pakollisia jäsenmaksuja, eivät seurakuntamme voi sitä tehdä.

Seurakunnan tukemisen oikea peruste on usko ja rakkaus Vapahtajaan. Näin kyseessä on uskon hedelmä. Näin ollen taloudellisen tukemisen tarpeesta on syytä opettaa ja kehottaa seurakunnan jäseniä siihen. Tähän liittyy myös apostolin opetus: *“Huomatkaa tämä: joka niukasti kylvää, se myös niukasti niittää, ja joka runsaasti kylvää, se myös runsaasti niittää.”* (2 Kor. 9:6)

Nykyisen yltäkylläisyyden aikana on aivan oikein ajatella, mistä asioista voisi luopua seurakunnan ja lähetystyön hyväksi. Aikaa on vähän. Evankeliumin levittämiseksi ja seurakunnan toiminnan ylläpitämiseksi tarvitaan intoa, rakkautta ja myös taloudellista tukea.

Mihin käytetään?

Seurakunnissamme suuri osa säännöllisistä aneista kuluu tavanomaiseen toimintaan, pastorin palkkaukseen, tilojen vuokraamiseen, lehti-ilmoitteluun jne. Osa tuesta käytetään kirjojen julkaisemiseen, yhteyden pitä-

miseen ulkomaisten kristittyjen ja seurakuntien kanssa. Osalla lähetysvaroja tuemme säännöllisesti sisarkirkkoamme Ukrainassa.

Vanhan liiton ja apostolien aikana osalla seurakunnan tueksi annetuista varoista autettiin köyhiä. Nykyään maallinen esivalta huolehtii suurelta osin näistä asioista. Kuitenkin seurakunnan sisällä ja uskonveljiemme keskuudessa ulkomailla on niitä, jotka tarvitsevat tukea päivittäiseen elämäänsä. Siksi seurakunnan ja sen jäsenten yksityisessä elämässäänkin on otettavat huomioon köyhien tarpeet. Vaikka elämme hyvinvoinnin aikaa, ei sellaista yhteiskuntaa olekaan, missä ei olisi tarvetta erityiselle huolenpidolle köyhistä.

Kuinka voin toimia oikein?

Olennaista on, että käsitämme oikeutemme. Olemme yksin armosta tulleet Jumalan lapsiksi uskon kautta Vapahtajaan. Olemme saaneet ilmaiseksi rauhan Jumalan kanssa ja iankaikkisen autuuden varman toivon.

Tärkeää on, että käsitämme oikein myös velvollisuutemme. Meidän tehtävämme on levittää evankeliumia. Seurakunnan toiminnan ja lähetystyön taloudellinen tukeminen on yksi osa tämän tehtävän täyttämistä. Olkaamme tässä asiassa uskolliset. Niin saamme tehdä luottaen Jumalan lupaukseen: *“Joka runsaasti kylvää, se myös runsaasti niittää.”* (2 Kor. 9:6)

Anna kunnia Jeesukselle

Mikkelinpäivänä.

Jeesuksen tykö pyhäkössä tuli sokeita ja rampoja, ja hän paransi heidät. Mutta kun ylipapit ja kirjanoppineet näkivät ne ihmeet, joita hän teki, ja lapset, jotka huusivat pyhäkössä ja sanoivat: "Hoosianna Daavidin pojalle", niin he närkästyivät ja sanoivat hänelle: "Kuuletko, mitä nämä sanovat?" Niin Jeesus sanoi heille: "Kuulen; ettekö ole koskaan lukeneet: 'Lasten ja imeväisten suusta sinä olet valmistanut itsellesi kiitoksen'?" Matt. 21:14–16.

Mikkelin päivänä on tullut tavaksi puhua paitsi enkeleistä myös lapsista, koska heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina taivaallisen Isän kasvot. Jeesus asetti uskovan lapsen kaikille esikuvaksi. Kun hän ratsasti julkisesti Messiaana Jerusalemiin, lapset antoivat hänelle ylistyksen. Jeesus lainasi Raamattua: "Lasten ja imeväisten suusta sinä olet valmistanut itsellesi kiitoksen." Niin ottakaamme siis lapset esikuviksemme ja antakaamme kunnia Jeesukselle.

1. Anna kunnia Jeesukselle hänen persoonansa tähden

Lapset huusivat Jeesukselle: "Hoosianna Daavidin pojalle." Jeesukselle kuuluu kunnia hänen persoonansa vuoksi. Lapset kutsuvat Jeesusta Messias-nimellä "Daavidin poika". Jumala oli luvannut kuningas Daavidille asettavansa hänen kupeittensa hedelmän hänen valtaistuimelleen. Tästä pojastaan Daavid kirjoittaa: "Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi" (Ps. 110:1). Messias oli siis sekä Daavidin poika että Daavidin Herra.

Tämä usko oli niillä, jotka odottivat Messiaaksi syntisten Vapahtajaa. He antoivat kunnian Jeesukselle. Sitä uskoa ei ollut niillä, jotka odottivat messiaakseen kansallista vapauttajakuningasta. He eivät antaneet kunnia Jeesukselle, vaan ristiinnaulitsivat hänet rikollisena rikollisten paikalle. Tekstimme kutsuu meitä lasten joukkoon ylistämään Jeesusta Daavidin poikana, joka on Daavidin Herra.

Kun kristillinen kirkko tunnustaa Jeesuksen todellisen jumaluuden, se ei tee sitä vain muodollisena oppilauseena, vaan yhdistää Jeesuksen jumaluuteen myös Jumalan teot ja Jumalan ominaisuudet. Siihen kuuluvat muun muassa luominen, kaikkivalta, kaikkitietävyys ja erehtymättömyys. Alennuksen tilassa ollessaan Jeesus ei aina käyttänyt jumalallisia ominaisuuksiaan. Niinpä hän teks-tissämmekin ratsastaa aasilla ilman jumalallista kirkkautta. Se ei kuitenkaan estä lapsia ja muita lapsenmielisiä antamasta hänelle ylistystä. Taivaaseen astumisensa jälkeen Jeesus on nyt inhimillisen luontonsa puolesta korotettu Jumalan oikealle puolelle yhtäläiseen kunniaan ja valtaan Isän kanssa ja hallitsee iankaikkisesti.

Raamatun mukaan Jeesukselle kuuluu antaa yhtäläinen kunnia kuin Isälle.

Jeesus sanoo: Isä “on antanut kaiken tuomion Pojalle, että kaikki kunnioittaisivat Poikaa, niin kuin he kunnioittavat Isää. Joka ei kunnioita Poikaa, se ei kunnioita Isää, joka on hänet lähettänyt.” (Joh. 5:22–23.) Ne, jotka eivät anna Jeesukselle yhtäläistä kunniaa Isän kanssa, eivät ole kristittyjä eivätkä palvele oikeata Jumalaa.

Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen opetuslapset ymmärsivät entistä syvemmillä tavalla Jeesuksen jumaluuden. Tuomas huudahti: “Minun Herrani ja minun Jumalani!” (Joh. 20:28.) Kun Jeesus ilmestyi opetuslapsilleen Galileassa ja antoi lähetyskäskynsä, “he kumartaen rukoilivat häntä”, vaikka tosin vielä “muutamat epäilivät” (Matt. 28:17). Siellä missä Jeesusta uskossa avuksi huudetaan, tunnustetaan hänen jumaluutensa. Tunnustamme yhden Jumalan Kolmiykydessä, ja kolme jumaluuden persoonaa, Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen, yhdessä Jumalassa. Siten jokainen jumaluuden persoona saa jumalallisen kunnian. Tämä tieto Jumalan kolmiykydestä on salaisuus, jonka Jumala on ilmoittanut ja jonka käsittämiseen älymme ei riitä. Se on vain uskossa otettava vastaan.

Jerusalemiin ratsastaa mies, joka oli varttunut lapsesta miehuuteen, ei vain kokonsa puolesta, vaan myös “viisaudessa ja iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä” (Luuk. 2:52) syntyin syyllistymättä. “Niin hän, vaikka oli Poika, oppi siitä, mitä hän kärsi, kuuliaisuuden” (Hebr. 5:8). “Sillä sen tähden, että hän itse on kärsinyt ja ollut kiusattu, voi hän kiusattuja auttaa” (Hebr. 2:18). Vapahtajamme ei ole vain tosi Jumala, vaan myös tosi ihminen yhdessä ja samassa persoonassa. Niin kuin lapset ja lapsenmieliset ylistivät heidän keskitseen ratsastavaa miestä ja levittivät hänen tielleen vaatteita, niin meidänkin tulee antaa kunnia Jeesuksen koko persoonalle. Tämän jumalihmisen edessä pitää kaikkien polvien notkistuman ja tunnustaman, että hän on Herra, kun hän ilmestyy kirkkaudessaan kaikkien pyhien enkeleittensä kanssa. Silloin osoittautuvat silmänräpäyksessä valheiksi kaikki ihmisten hänen persoonaansa koskevat epäuskon puheet.

2. Anna kunnia Jeesukselle hänen työnsä tähden

Kun Jeesus ratsasti Jerusalemiin, pääsiäisjuhla oli lähellä ja kansa valmistautui siihen. Mutta se ei tiennyt, millainen juhla siitä tulee. Pääsiäislammas oli katsoettu valmiiksi, jotta se voitiin teurastaa Egyptistä vapautumisen muistoksi. Kansa oli kokoontunut runsaasti Jerusalemiin. Elettiin suuren juhlan odotuksen tunnelmissa. Samalla hetkellä, kun oli määrä teurastaa pääsiäislammas temppeleissä, Jeesus, Jumalan Karitsa, antoi henkensä. Tuskinpa pääsiäisammasta voitiin teurastaa, sillä temppelein esirippu repesi kahtia ja kaikkeinpyhin paljastui, maa järisi ja kalliot halkesivat. Pääsiäisjuhlan päätapahtumat siirtyivät pois kaupungista kaupungin ulkopuolelle rikollisten paikalle Golgatalle ja läheiseen yrttitarhaan, minne Jeesus haudattiin ja jossa hän nousi ruumiillisesti kuolleista. Sen jälkeen tosi pääsiäinen on siellä, missä saarnataan evankeliumia Jeesuksesta ja se uskotaan.

Kun Jeesus ratsasti aasilla Jerusalemiin, hän oli menossa avaamaan meille esiripun päästäksemme hänen kanssaan Jumalan luo. “Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään, jonka pääsyn hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi,

joka käy esiripun, se on hänen lihansa, kautta, ja koska meillä on “suuri pappi, Jumalan huoneen haltija”, niin käykäämme esiin totisella sydämellä, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmittuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä” (Hebr. 10:21–22). Kun Jeesus maksoi syntivelkamme, hän poisti kaikki esteet, jotka estivät meiltä pääsyn Jumalan tykö. Jeesuksen, Jumalan Pojan, pyhä veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä, ja me saamme käydä Jumalamme tykö. Tämän Jeesus on saanut aikaan. Antakaamme siis kunnia – ei vain Jeesuksen persoonalle – vaan myös hänen työilleen.

Miten voimme antaa kunnian Jeesuksen työlle? Kun lapset ja kansa sanoivat häntä Daavidin pojaksi, he tunnustivat hänet Messiaaksi ja yhdistivät häneen hän-

tä koskevat Raamatun Messias-ennustukset. Niissä kuvataan hänen lunastustyönsä. Nämä kuvaukset ovat toisaalta kaikenkattavia, jotka kertovat Messiaan toimittavan lunastuksen, kuten ensimmäinen evankeliumi, joka sanoo, että vaimon siemen on polkeva rikki käärmeen päin. Toisaalta ne ovat kuvia hänen elämästään, kärsimyksistään ja voitostaan. Sellaisia olivat seremonialain säädökset uhreineen, juhlineen ja Israelin valtiota koskevine lakeineen. Sitten olivat monet yksityiskohtaiset ennustukset hänen neitseellisestä syntymästään, hänen opetuksestaan, ihmetoistaan, kärsimyksistään ja voitollisesta ylösnousemuksesta. Messiaan työssä oli uskovien israelilaisten sielun turva. Me annamme kunnian Jeesuksen työlle turvautumalla hänen lunastustyöhönsä. Siinä, kun uskomme Jeesukseen, saa Jeesus ja koko Kolmiykeys kunnian.

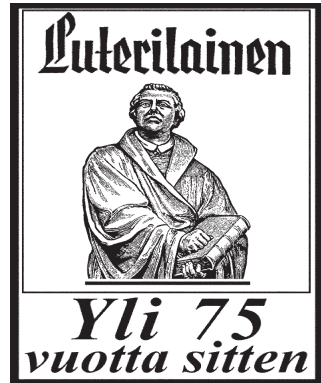
Jos sen sijaan ajattelemme, että Jeesus on vain apuna pelastuksessamme ja että me itse suoritamme siitä osan, emme anna kunniaa Jeesukselle. Silloin vähennämme siitä, mitä Jeesus on tehnyt meidän edestämme. Paavikirkko vähentää karkealla tavalla Jeesuksen lunastustyöstä, kun se opettaa, ettei Jeesus ole sovittanut kaikkia syntejä, vaan että ihmiselle itselleen jää vielä osaksi syntien sovittusta. Kristuksen kärsimyksen ja ansion vähättelyyn syyllistyvät myös kaikki synergistit, kun he katsovat ihmisessä olevan syntiinlankeemuksen jälkeen vielä sellaisia hengellisiä voimia, että hän kykenee vaikuttamaan myötä kääntymyksessään. Syntiturmelustamme vasten Jumalan rakkaus Kristuksessa näkyy kirkkaana. "Missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi."

Kristus maksoi täyden hinnan koko syntiturmeluksemme tähden. Olimme synteihimme kuolleita. Emme pystyneet tekemään mitään pelastuaksemme. Jeesus kärsi koko hengellisen kuolemantilamme tähden, myös sen synnillisyytemme tähden, että me olemme niin turmeltuneita, ettemme voi myötävaikuttaa kääntymyksessä. Turmeluksemme tarkoitti täydellistä hengellisen turmeluksen tilaa. Se oli kapinaan nousu Jumalaa vastaan ja yritys panna hänet pois valtaistuimeltaan. Sen tähden Jeesus joutui huutamaan suuressa tuskassa: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit." Koska ihminen oli hylännyt Jumalan eikä sen jälkeen muuta voinut, Jeesus joutui vastaavasti meidän sijaisenaamme Jumalan hylkäämäksi. Häneltä saamme täyden avun kurjaan tilaamme. "Hoosianna Daavidin pojalle." Antakaamme kunnia Jeesuksen työlle, tunnustamalla turmeluksemme perinpohjaisuus ja tarttumalla täyteen armoon, jonka Jeesus meille hankki.

Jeesuksen ansiosta meillä on evankeliumi. Enkelit halajavat siihen katsahtaa ja iloitsevat, kun sitä julistetaan, ja edistävät sen kulkua maailmassa. Kun syntinen kääntyy ja uskoo evankeliumin, on taivaassa suuri ilo. Kun Kristus viimeisenä päivänä tulee noutamaan Seurakuntansa taivaaseen, hän saapuu kirkkaudessaan kaikkien enkeleittensä kanssa. Silloin yhdymme täydestä sydäimestä Jeesuksen sanaan: "Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväsiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. Niin, Isä, sillä näin on sinulle hyväksi näkynyt." (Matt. 11:25–26.)

Markku Särelä

Pyhäinpäivänä

Luterilainen syys-lokakuu 1932

“Ja Jeesus nosti silmänsä ja katsoi opetuslapsiinsa ja sanoi: Autuaita te, jotka olette köyhiä; sillä teidän on Jumalan valtakunta. Autuaita te, joiden nyt on nälkä; sillä teidät ravitaan. Autuaita te, jotka nyt itkette; sillä te vielä nauratte. Autuaita olette kun ihmiset, Ihmisen Pojan tähden, vihaavat teitä ja erottavat teidät yhteydestään ja herjaavat teitä ja hylkäävät nimenne, ikäänkuin se olisi paha. Iloitkaa sinä päivänä ja riemuitkaa; sillä katso, palkanne on suuri taivaassa; samalla tavallahan heidän isänsä tekivät profetoille.

Mutta voi teitä, te rikkaat, sillä te olette jo saaneet lohdutuksenne! Voi teitä, jotka nyt olette kylläiset, sillä teidän on oleva nälkä! Voi teitä, jotka nyt nauratte, sillä vielä te murehditte ja itkette! Voi teitä, kun ihmiset puhuvat teistä hyvää. Samalla tavallahan heidän isänsäkin tekivät väärille profetoille.” (Lk. 6: 20-26)

Nämä Vapahtajamme sanat eivät ole mikään saarna pyhille vainajille, vaan niille kristityille, jotka ovat vielä

armonajassa ja toivovat pääsevänsä pois tästä pahasta maailmasta iankaikiseen elämään. Se on siis saarna meillekin. Samalla on tässä varoitus epäuskoisille, jotka hakevat viihdytystä tämän maailman tavaroista, nautinnoista ja tyhjänpäiväisistä iloista. Näistä he luulevatkin löytävänsä täyden viihdytyksen ja tyydytyksen. Se, että Herra Jeesus tekstimme alkuosassa todella tarkoittaa kristityitään, näkyy nimenomaan tekstimme alussa olevista sanoista: “ Ja Jeesus nosti silmänsä ja katsoi *opetuslapsiinsa* ja sanoi: Autuaita te, jotka olette köyhiä j.n.e.” Jeesus puhui siis silloin elossa olleille kristityilleen ja näiden sanojen kautta hän puhuu meillekin. Vaikka siis Pyhäinpäivänä muistamme myös Herrassa autuaasti nukkuneita pyhiä, emme kuitenkaan saarnaa heille vaan itsellemme ja muille, jotka vielä ovat armonajassa. Niinpä onkin meillä täysi työ tarkata näitä Vapahtajamme sanoja ja rukoilla, että armollinen Pyhä Henki hyvin painaisi ne meidän sydämiimme, jotta meille monissa vaikeuksissamme ja ahdistuksissamme olisi pätevä tuki

ja runsas lohdutus ja samalla kavah-
taisimme epäuskoisten kauheaa tilaa.

Jeesuksen opetuslapset ovat enim-
mäkseen köyhiä. Mutta he ovat myös
hengellisesti köyhiä, heillä on “sär-
jetty, ahdistettu sydän ja murheellinen
henki syntien ja perityn turmeluksen
tähten”, kuten Luther aivan oikein
huomauttaa. Heidän sydämensä ei ole
kiinni rahassa eikä tavaroissa, vaan tai-
vaallisissa aarteissa, joita he uskon
kautta nauttivat. He eivät luota omiin
tekemisiinsä eikä hyveihinsä, vaan
ovat sydämeltään nöyriä. Heidän
omansa on Jumalan valtakunta hengel-
lisine iankaikkisine tavaroineen. Mutta

voi sitä ihmistä, joka turvaa tavaraansa
ja rikkauteensa tai omiin tekemisiinsä
ja omaan jumalisuuteensa! Hän on jo
tällä ja sitten iankaikkisesti onneton.

Jeesuksen opetuslapsilla on nälkä,
se on: he isoavat ja janoavat van-
hurskautta, Matt. 5: 6. Maailmassa har-
joitetaan niin paljon pahuutta ja juma-
lattomuutta. Sen lisäksi uskottomat sitä
vielä puolustavat ja pönkittävät. Sitä-
vastoin on todellisten rakkauden töit-
ten palkkana useimmiten kiittämät-
tömyys, vieläpä ylenkatse ja vihakin.
Tällaista joutuu kristitty näkemään ja
se tekee hänen sydämelleen kipeätä.
Siksi Kristus neuvoo meitä – käyttäm-

me jälleen Lutherin sanoja: “Älkää antako maailman esimerkin itseänne vietellä, pysykää hurskaudessa, peljättäkää Jumalaa älkääkää antako sen itseänne estää, että toiset ylenetään, tulevat rikkaiksi ja voimallisiksi, kun teidän täytyy käydä takaperin ja köyhinä kerjäläisinä pysyä. Uskokaa minua: te olette autuaat ihmiset, mutta he onnettomat”.

Edelleen joutuvat Jeesuksen opetuslapset täällä monestikin itkemään ja murehtimaan. He eivät elä maailman lasten kanssa iloiten, naureskellen ja huvitellen, vaan heitä surettaa tämän maailman surkea tila. He itkevät omia ja toisten syntejä. Mutta heidän ilonsa muuttuu riemuksi. Heillä on monta koettelemusta, tuskaa ja ahdistusta ja usein näyttää siltä kuin Jumala olisi heidät hyljännyt, mutta asia on kuitenkin toisin. Kaikki kääntyy lopulta kristitylle parhaaksi. “Vielä te nauratte”, sanookin Herra Jeesus omilleen tekstissämme. Mutta “voi teitä, jotka nyt nauratte”, sanoo Herra niille, jotka tässä elämässä ja sen nautinnoissa koettavat etsiä häiriintymätöntä iloa ja haluavat epäuskon tilassa viettää aina hyviä päiviä levossa. He saavat hyvänsä tässä elämässä kuten rikas mies Luuk. 16:ssa, mutta iankaikkisessa kadotuksessa on heidän osanaan oleva itku ja hammasten kiristys. Siellä he eivät saa vedentippaa kielensä kostukkeeksi eikä mitään lievitystä vaivaansa.

Vielä sanoo Jeesus omillensa, että ihmiset hänen tähtensä vihaavat heitä, eroittavat heidät yhteydestään, herjaavat heitä ja hylkäävät heidän nimensä, ikään kuin se olisi paha. Tätäkin saamme kokea tunnuistaessamme oikeaa uskoa ja oppia kukin siinä asemassa

ja paikkakunnalla, johon taivaallinen Isä on meidät asettanut. Mutta kanta-kaamme tätä ristiä kärsivällisesti ja muistakaamme: nämä ovat hyviä tuntomerkkejä; me kuljemme profeettojen jälkiä. Heidä ei suinkaan moni kiittänyt, vaan he olivat vihattuja hyljättyjä ja vainottujakin. Mutta voi sitä, joka vihaa kristittyä, halveksii häntä ja Jeesuksen nimen tähden hylkää hänen nimensä, eroittaa hänet seurastaan ja herjaa häntä! Sellainen ihminen hylkää samalla itse Jeesuksen! Siksi onkin hänen tilansa sääliittävä ajassa ja iankaikkisesti. Olkoonpa vain niin, että kaikki ovat puhuneet hänestä hyvää, että maailma on häntä kiittänyt – kuitenkin ei Herra Jeesus häntä kiitä, vaan sanoo hänelle kerran kauhheat tuomion sanat: “mene pois minun tyköäni, sinä kirottu j.n.e.” Niin loppuvat lyhyeen uskottoman ihmisen ilot, naurut ja nautinnot.

Taivaallinen Isä palkitsee meille vasta taivaassa, sillä “kaikki, mitä maassa on, on siihen liian halpaa”, Luther. Nyt on surua ja ahdistusta, murhetta ja kyyneleitä, mutta viimeisenä päivänä on iloa ja riemua loputtomasti. Täällä on palkkamme keho ja mitätön, useimmiten kiittämättömyys, väärät soimaukset ja valhe, mutta taivaassa on palkkamme suuri. Siellä valitsee vanhurskaus, jota olemme täällä turhaan odottaneet. Siellä kukin saa nähdä, että uskomme ei ole ollut hedelmätön, vaan se on tuottanut kärsivällisyydessä kauniita hedelmiä, vieläpä runsaammin kuin olemme voineet aavistaakaan. Olkaamme siis lohdutetut.

Markku Särelän
"Rauha teille!"

SAARNAKIRJA osa 1

Juuri ennen tämän numeron painoon saattamista saimme painosta pastori, TT h.c. Markku Särelän saarnakirjasarjan ensimmäisen osan. Kirjasarjan nimi on "Rauha teille. Sarjassa on tarkoitus julkaista ainakin yksi saarna kirkkovuoden jokaiselle sunnuntai- ja muulle pyhäpäivälle. Nyt ilmestynyt ensimmäinen osa käsittää kirkkovuoden alun adventista laskiaiseen. Näin tässä osassa on runsaasti joulunaikaan liittyvää aineistoa. Kirja soveltuu erinomaisesti paitsi jokaisen luettavaksi myös lahjaksi. Siinä on 480 sivua. Myyntihinta on 15 euroa (+ mahdolliset toimituskulut). Palaamme kirjan esittelyyn.

Luettavia kirjoja www.luterilainen.com -sivuilla:

Vähä Katekismus ja Kristinoppi	Jeesus elää
Sana on elämän lähde	Vanhan Testamentin Esikuvia
Lapsikaste on raamatullinen	Jeesuksesta
Jeesus on tosi Jumala	Katso, Jumalan Karitsa
Kolossan seurakunta	Kristus herätetty kuolleista Maailma
Raamattu opettaa (Brief Statement 1932)	päästetty synneistä
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä	C.F.W. Waltherin
Uskon, toivon ja rakkauden lähteelle!	— Paikallisseurakunta
Raamattu ja tunnustusta koskeva periaatelausunto	— Jumalan lasten yhteys
Pyhän kasteen sakramentti	— Pakene nuoruuden himoja
	Oikea maailmankatsomus
	Minkälaista kirkkoa Luther tahtoi?
	The Word is the Fountain of Life

Usko tuo vapauden synnistä ja kuolemasta

Iltahartaus

YLE 1 ti 28.8. klo 18.50 pastori Kimmo Närhi

Apostoli Paavali kirjoitti: “Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat. Sillä elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista.” (Room. 8:1,2)

Mikä on tärkein syy, jonka tähden haluat olla kristitty ja uskoa Jeesukseen? On monia syitä, joita voit sanoa tärkeiksi. Saat rukoilla Jumalaa Isänäsi. Saat olla varma siitä, että hän pitää sinusta huolen vaikeuksienkin keskellä. Yksi syy on kuitenkin muita tärkeämpi, nimittäin se, että Jeesuksen tähden saat syntisi anteeksi ja iankaikisen elämän.

Keille apostoli puhuu tekstissämme? Hän puhuu uskoville. Erityisesti hän puhuu siitä näkökulmasta, että uskovatkin erehtyvät ja tekevät syntiä. Juuri edellä hän tunnusti, että hän itsekin on syntinen, vaikka tahtoi tehdä hyvää. Mutta sitten tulevat varmana ja lohduttavana voittosanomana sanat: “Ei ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat.”

Voit varmasti ymmärtää, kuinka välttämätöntä on omistaa syntien anteeksiantamus. Ei kristitynkään elämä suinkaan ole täydellistä. Jos sinut tuomittaisiin sen perusteella, mitä olet ajatellut, sanonut ja tehnyt, et miten-

kään voisi kestä Jumalan edessä. Pahat ajatuksetkin, lähimmäisen loukkaamiset, laminlyönnit ja mieltä vaavaavat suuret synnit ansaitsevat Jumalan lain tuomion. Jos olisit omien tekojesi varassa, olisi edessäsi vain synnin ja kuoleman hirvuminen laki: Joka syntiä tekee, sen on kuoltava. Siksi se, joka ajattelee syntiä vain ihmisten välisenä maallisenä asiana, ei pääse siitä vapaaksi.

Kristus tuli maailmaan sitä varten, että syntisillä olisi rauha ja iankaikkinen elämä. Hänen armoaan julistetaan juuri siitä syystä, että uskossa omistaisit nämä lahjat. Jeesuksen teot ovat täysin riittävät antamaan nämä lahjat sinulle. Hän tuli kaikkien syntisten sijaiseksi. Hän teki kaiken, mitä laki meiltä ihmisiltä vaatii. Hän kärsi kuoleman koko maailman syntien sovittukseksi. Hän nousi haudasta kuoleman ja kaikkien syntien voittajana. Tällä tavalla hän on vapauttanut sinut synnistä ja avannut sinulle tien taivaaseen.

Miten olet tullut osalliseksi Jumalan armosta? Apostoli kirjoitti: “*Me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut.*” Kun sinut kastettiin, tulit osalliseksi Jeesuksen hyvistä teoista. Sinut pestiin puhtaaksi synnistä. Sait omaksesi sen vanhurskauden, jon-

ka hän kuolemallaan ansaitsi. Tulit hänen valtakuntansa jäseneksi. Kun nyt evankeliumin sanan nojalla turvaat uskossa Vapahtajaasi, on sinulla kaikki nämä lahjat omanasi. On suuri asia, että Jumalan armoliitto on näin luja. Hän on antanut Jeesuksen Vapahtajaksesi. Hän on kasteessa ottanut sinut omakseen ja evankeliumin sanassa jatkuvasti ravitsee sieluasi.

Usko Vapahtajaan vaikuttaa myös elämään. Kun apostoli oli tarkoin opettanut Jumalan armosta, hän sanoi: *“Että lain vanhurskaus täytettäisiin meissä, jotka emme vaella lihan mukaan, vaan Hengen.”* (Room. 8:4) Tässä ei ole puhetta pelastuksen perustasta, vaan siitä, että uuden ihmisen puolesta ja armon voimasta tahdot välttää pahaa ja tehdä hyvää. Apostoli antoi myös tätä koskevia ohjeita, esim.: *“Joka on varastanut, älköön enää varastako, vaan tehköön ennemmin työtä ja toimittakoon käsillään sitä, mikä hyvää on, että hänellä olisi, mitä antaa tarvitsevalle.”* (Ef. 4:28) Muita käskyjä ajatellen voimme sanoa myös: *“Joka on ajatellut ja puhunut lähimmäisestä pahaa, älköön enää tehkö niin, vaan puolustakoon häntä vääriä syytöksiä vastaan.”* Tai: *“Joka ei ole kunnioittanut vanhempiaan, osoittakoon heille entistä enemmän rakkautta*

ja kunnioitusta.” Tämäntyyppisiä neuvoja meidän on hyödyllistä ottaa vastaan ja pyrkiä toteuttamaan niitä. Tällaisesta on suuri hyöty ja siunaus elämässä.

Huomaat kyllä, että et saa toteutetuksi kaikkea, minkä tiedät oikeaksi. Sinussa asuvan vanhan ihmisen tähden et voi tulla täydelliseksi. Pyrkimyksestäsi täyttää Jumalan lakia ei voi koskaa tulla pelastuksesi perustaa. Turvasi on yksin Vapahtajassa. Siksi saat uskossa evankeliumin sanaan jäädä kaikkien uskovien kanssa jäädä turvaamaan horjumattomaan pelastuksen perustaan, nimittäin siihen, että Kristus on armotyössään vapauttanut sinut synnin ja kuoleman vallasta.

Rukoilemme:

Kaikkivaltias Jumala! Me kiitämme sinua Jeesuksesta ja syntien anteeksiantamuksesta hänen nimessään. Varjele meidät uskossa häneen.auta meitä seuraamaan käskyjäsi nimesi kunniaksi ja lähimmäisen parhaaksi. Johda meidät lupauksesi mukaan iankaikkiseen elämään. Amen.

Virsi “Armon lapset riemuitkaa”, virsikirja 1986 nro 334, virsikirja 1938 nro 414.

Danielin rukous kirkon puolesta

Dan. 9:4-9: *“Minä rukoilin Herraa, Jumalaani, tunnustin ja sanoin: “Oi Herra, sinä suuri ja peljättävä Jumala, joka pidät liiton ja säilytät laupeuden niille, jotka sinua rakastavat ja noudattavat sinun käskyjäsi. Me olemme syntiä tehneet, olemme väärin tehneet, olleet jumalattomat ja uppiniskaiset; me olemme poikenneet pois sinun käskyistäsi ja oikeuksistasi emmekä ole kuulleet sinun palvelijoitasi, profeettoja, jotka puhuivat sinun nimessäsi kuninkaillemme, ruhtinaillemme ja isillemme ja kaikelle maan kansalle. Sinun, Herra, on vanhurskaus, mutta meidän on häpeä, niinkuin se on tänä päivänä Juudan miesten ja Jerusalemin asukasten ja koko Israelin, läheisten ja kaukaisten, kaikissa maissa, joihin sinä olet heidät karkoittanut heidän uskottomuutensa tähden, jota he ovat sinulle osoittaneet. Herra, meidän on häpeä, meidän kuninkaittemme, ruhtinaittemme ja isiemme, koska me olemme tehneet syntiä sinua vastaan. Heran, meidän Jumalamme, on armo ja anteeksiantamus, sillä me olemme olleet hänelle uppiniskaiset.”*

Tekstimme johdattaa meidät ajattelemaan uskovia juutalaisia Baabelin vankeudessa. He olivat suuressa ahdingossa. He eivät olleet menettäneet ainoastaan kotiaan ja muuta maallista omaisuuttaan, vaan myös heidän kirkkonsa oli suuressa vaarassa. Temppli oli hävitetty. Ei ollut paikkaa, jossa olisi voitu kokoontua säännöllisesti kuulemaan Jumalan sanaa. Mitä uskovat, jotka turvasivat Jumalaan ja halusivat seurata hänen sanaansa, tekivät tuossa tilanteessa?

Tekstissämme kuulemme Danielin rukoilevan itsensä ja koko kansan puolesta. Miten hän rukoilikaan! Hän tunnusti omat syntinsä. Tiedämme, että Daniel oli esikuvallinen. Kukaan ihminen ei voinut oikeudenmukaisesti syyttää häntä. Sekä uskovat että epäuskoiset saivat hänestä hyvän esimerkin.

Danielin rukous muistuttaa meitäkin siitä, että olemme syntisiä Jumalan edessä. Niin on se, joka joutuu ihmisten edessä häpeämään pahoja tekojaan. Mutta

niin on sekin, jota ihmiset sanovat hyväksi ja esikuvalliseksi ihmiseksi. Tekojemme nojalla meille kuuluu häpeä tai niin kuin profeetta Jesaja sanoi: *“Kaikki me olimme kuin saastaiset, ja niinkuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskautemme.”* (Jes. 64:6) Niin kuin israelilaiset, niin olemme mekin monessa asiassa tehneet vastoin oikeaa opetusta, jonka olemme kuulleet.

Turvamme on yksin Jumalassa. Hän on vanhurskas ja vaatii lakinsa noudattamista. Tämän mukaisesti jokaiselle lain rikkoneelle kuuluu häpeä hänen edessään. Tässä joukossa olivat epäuskoiset israelilaiset. Syntisten joukossa oli myös Daniel. Hän oli hurskas, mutta myös hän oli syntinen Jumalan edessä. Syntisten joukossa olet sinäkin, olitpa sitten ihmisten silmissä pahoin tehnyt tai elänyt esikuvallisesti.

Jumala on myös armollinen ja anteeksiantavainen. Hän antoi lupauksen armostaan Vanhan liiton aikana. Siihen turvasivat Daniel ja muut hänen aikansa uskovat. Jumala osoitti armonsa lähettämällä Jeesuksen Vapahtajaksi. Hän on kantanut kaikkien syntisten rikkomukset ristinpuulle.

Jumalan armossa on meidän turvamme. Autuutemme on siinä, että omistamme hänen armonsa uskossa. Jotta voimme niin tehdä, tulee meillä olla armonvälineet puhtaina keskuudessamme. Kun siis rukoilet kirkon puolesta, tee se syntisi tunnustaen ja Kristukseen uskoen. Rukoile Jumalalta, että hän säilyttäisi sanansa puhtaan ja yksimielisen saarnan sekä sakramentit oikein toimitettuina keskuudessamme.

Kun rukoilet syntisi tunnustaen ja Vapahtajaan uskoen, on rukouksesi oikean uskon seurausta. Kristuksen armon tähden olet tiellä taivaaseen. Tällöin huomaat välttämättömäksi sen, että sinulla on turvasi Jumalan sana oikein opetettuna. Siinä pysyen voit vuodattaa rukouksesi Jumalan eteen sen puolesta, että hänen puhdas sanansa säilyy keskuudessamme ja hänen valtakuntansa leviää sielujen autuudeksi.

Uskonpuhdistusjuhla

Lahdessa la 3.11.

10.00 Herran pyhä ehtoollinen, rippisaarna ja liturgia
pastori Kimmo Närhi

11.00 Jumalanpalvelus, saarna pastori Markku Särelä,
liturgia pastori Kimmo Närhi

Ruokaväliaika

13.30 Päiväjuhla:

Uskonpuhdistus seurakunnassa on jatkuvaa - mihin tämä oikeuttaa ja velvoittaa meidät?, pastori Kimmo Närhi. Päättöshartaus Edward Brockwell. Lisäksi Siionin kanteleen lauluja ja musiikkiohjelmaa.

Tervetuloa!

Tilastietojen hoitaja vaihtuu

Luterilaisen tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. asiat hoituvat uudessa osoitteessa:

Leena Särelä
Ullanmäentie 11 A 11
02750 Espoo
lsarela@gmail.com

Kiitämme edellistä tehtävän hoitajaa Eeva Voimaa noin viisitoistavuotisesta uskollisesta toiminnasta ja toivotamme Leena Särelälle Jumalan runsasta siunausta työhön.

**Luterilainen ja toimintatiedot myös verkkosivuillamme:
www.luterilainen.com**

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 11. HPE 7.10. ja 11.11. *Esirippikoulu* 7.10. ja 11.11. klo 10.15. Poikkeus: ei jumalanpalvelusta 4.11. *Nuorten ja nuorten aikuisten ilta* pe 5.10. klo 18. *Lasten iltapäivä* la 6.10. klo 14.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: *Jumalanpalvelus* la 27.10. ja la 8.12. (HPE) klo 10.

Tampere, Hämeenpuisto 39 A: *Jumalanpalvelus* su 14.10., 28.10 (HPE), 11.11. ja 25.11. (HPE) klo 11.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelus* su 21.10. ja 18.11. (HPE) 11.

Pori, Gallen-Kallelan katu 12: *Jumalanpalvelus* la 6.10. (MS), 17.11. ja 8.12. (HPE) klo 15.30. *Esirippikoulu* klo 15.

Kokkola: *Jumalanpalvelus* to 1.11. (HPE) ja 22.11. (HPE) klo 18. *Esirippikoulu* tilaisuuksien yhteydessä.

Vaasa: *Jumalanpalvelus* ke 31.10. ja pe 14.12. Lyktanissa, Kirkkopuistikko 19.

Kontiolahti/Juuka/Liperi: *Jumalanpalvelus* ke 21.11. (HPE) ja 12.12. (HPE) klo 18.

Koskenpää: *Jumalanpalvelus* pe 12.10 ja 30.11. (Huom! korjattu päivämäärä) (HPE) klo 13.

Kyyjärvi: *Jumalanpalvelus* la 13.10. Martti ja Kyllikki Lehtolalla klo 13.

Haapamäki: *Jumalanpalvelus* pe 9.11. klo 13.

Karstula: *Jumalanpalvelus* la 10.11. klo 13 (HPE) Tatu ja Katri Lahdella.

Jyväskylä: *Jumalanpalvelus* la 13.10. klo 18 Reino ja Tuula Rantasella.

Äänekoski: *Jumalanpalvelus* la 1.12. klo 13.

Hankasalmi: *Jumalanpalvelus* la 10.11. klo 18 (HPE).

Tyrnävä: *Jumalanpalvelus* pe 23.11. klo 15.30 (HPE).

Rovaniemi: *Jumalanpalvelus* la 24.11. klo 10 (HPE).

Lahti, Rajakatu 7: *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 16. HPE 7.10., 11.11. ja 9.12. Jumalanpalvelusta ei ole su 4.11. *Sarja kristinopin perusteista* ti 9.10. Laki ja evankeliumi, 30.10. Pyhä kaste, 13.11. Herran pyhä ehtoollinen 27.11. Isä meidän -rukous klo 18. *Seurakuntailtapäivä* kodeissa ke 3.10., 7.11. ja 4.12. klo 15. *Pyhäkoulu* tiistaisin klo 18. *Lasten iltapäivä* la 20.10. klo 14. *Uskonpuhdistusjuhla* la 3.11.

Kuusankoski, Kettumäentie 2. *Jumalanpalvelus* su 4.11 ja 16.12. (HPE) klo 11. *Raamattutunti* ke 24.10. ja 28.11. klo 18. 2.12.

**Joululeiri
lapsille ja nuorille
28.-31.12. Siitamajalla.**

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com
Siitamajan puh.: 03-3345371 (käytössä vain Siitamajan toiminta-aikoina)

Sisällys:

Pyhät iloitsivat luvatusista siemenestä, Martti Luther.....	270
Uudistus uskossa muutosten keskellä , KN.....	271
Ketä voi uskoa, MS.....	273
Katoavaisista ja katoamattomista, KN.....	277
Nikodeemus tunnusti uskonsa hautaamalla Jeesuksen, KN.....	281
Kristitty ja seurakunta 8, Taloudellinen tukeminen, KN.....	283
Anna kunnia Jeesukselle, MS.....	286
Pyhäinpäivänä, V.I.S, Yli 75 vuotta sitten.....	290
Usko tuo vapauden synnistä ja kuolemasta, Radiohartaus, KN.....	294
Danielin rukous kirkon puolesta, KN.....	296
Toimintatietoja.....	298
Kansi: Jeesus ajaa kauppiaat pyhäköstä, Jh. 2:14-16, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Lahti: 151930-6101857, Helsinki: 127030-18973. **Luterilainen -lehti** : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. **2)** Tilit/ kirjamyyni 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilauhinna 2007: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo,

Sähköposti: lsarela@gmail.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com